

naredili, drugače pa ne," je rekel pred izkušnjo nadzornik dečku.

„Ako je tako, pa rajši k izkušnji ne grem,“ odvrne deček, pobere knjige in gre iz sobe.

Pozneje je dobil službo na neki zasebni železnici, kjer je imel mir do časa, ko je moral iti k vojakom. Tu so se pa začele komedije iznova.

On je hotel biti vpisan za katoličana, toda tam so ga imeli vknjiženega, da je pravoslaven. Moral je iti k pravoslavni službi božji in k izpovedi, a on ni maral. Peljali so ga z vojaškim spremstvom k izpovednici, toda niso ga mogli prisiliti, da bi se izpovedal.

Veleli so mu, da mora zahajati k popu, da ga pouči. Sedi, posluša popa, a njegovi nauki se ga ne primejo. Pop govori svoje, vojak ga posluša, potem mu pa prične ugovarjati tako ostro, da se pop razjezi in prične zmerjati, češ, da je on zakrnjen grešnik, pri katerem je vsaka beseda zaman, naj rajši več ne hodi k njemu.

Nato so ga za kazen premestili v Kazan, mesto ob Volgi v jugovzhodni Rusiji.

Taki stari veterani so se torej zbrali v dotičnem stanovanju. Oče Lomnicki jim je razložil uspehe in neuspehe svojih popotovanj in razgovorov, in slednjič so sklenili vsi, da je sedaj verske strpnosti še premalo. Treba počakati, da pride še kak carski ukaz.

S temi uspehi se je Lomnicki vrnil v Galicijo poročat metropolitu in tako se je stvar končala.

Medtem pa, ko so se ti možje posvetovali, je ljudstvo v nekaj dnevih na lastno pest po svoje rešilo vse vprašanje.

Ko so izvedeli o carskem ukazu, jim je postala stvar takoj jasna.

„Pravoslavni biti nočemo; unijo kdo ve, kdaj bodo dovolili, torej pojdemo k latinskemu obredu.“ In ljudstvo je šlo in šlo do najbližjega katoliškega župnika in se navalilo na župnišče: „Pišite nas za katoličane!“

Katoliška duhovščina je bila prestrašena in ni vedela, kaj storiti. Bala se je zameriti vladi; carski ukaz, da sme, kdor hoče, prestopiti h katoliški veri, je res bil tu, a kako ga izvršiti, ni bilo še nobenih navodil.

Medtem so pa že ljudje pritisnili nanj: „Pišite, pišite!“

Torej je župnik sedel in pisal od jutra do večera, dan za dnevom. Ljudje so tako pritisnili, da so starejši rinili naprej otroke: „Vpišite najprej te-le! Medtem iznova prekličejo ukaz; mi smo že utrjeni in laže čakamo, da bodo le otroci vpisani.“

Mnogo pravoslavnih župnij je tako pristopilo do zadnje duše, da so ostali pri pravoslavju samo še popje s svojimi družinami.

Kmalu so res pričele prihajati razne odredbe od vlade, ki so omejevale vedno bolj in bolj možnost prehoda iz pravoslavja na katoličanstvo. Toda, kar jih je bilo enkrat vpisanih, ti so ostali. (Dalje.)

Asceti.

Zložil Tonej Jelenič.

Nad višnjimi oboki vlada skrit
vsevidni Oče večnosti,
v molitvi in čuječnosti
potrjenim — neskončni Bog — očit.

Raztkè neba sinjina na strani se dve:
čez rajski prag in večni dvor
odprtih rok v objem jim večni Oče gre.

Kdor z močno dušo gleda njega božji svit,
spoznanja križ zasveti mu,
trpkó je v čas živeti mu,
ker v srcu večnosti je mir razlit. —

Tako gredó, v oblekah raševih gredó možje
po sledi križevi navzgor,
pod mili svod oči jim krotke koprne.

